

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

Iets anders is het het Koninkrijk van God te zien, en deel er aan te hebben. Wij dienen een veranderd hart te hebben om Gods Koninkrijk te zien, maar daarentegen de wetten van aanneming onderschrijven om er in in te gaan.

JOSEPH SMITH.

1 Sept. 1914.

No. 17

19e Jaargang.

HET PRACTISCHE DER GODSDIENST VAN HET EVANGELIE.

Het laatste der geloofsartikelen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, luidt als volgt: „Wij gelooven eerlijk te moeten zijn, oprecht, kuisch, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle menschen; waarlijk mogen wij zeggen dat wij de vermaning van Paulus volgen: „Wij gelooven alle dingen, wij hopen alle dingen,” — wij hebben vele dingen doorstaan, en hopen in staat te zijn alle dingen te kunnen doorstaan. Indien er iets deugdelijk, liefelijk, of goed, of prijzenswaardig is, zoo streven wij naar die dingen.”

In dit artikel is heel wat opgesloten. Men zou het als 't ware de slotsom kunnen noemen van al de practische eigenschappen opgesomd in al de voorgaande geloofspunten. Elk der artikelen er aan voorafgaande, behandelt een zekere zaak betrekking hebbende op leerstukken van min of meer dogmatischen aard. Hoe bijvoorbeeld de Heiligen gelooven dat de mensch slechts voor eigen zonden zal worden gestraft; hoe door het verlossingswerk van Christus alle menschen zalig kunnen worden, en niet alleen enkelingen, daarmede protest aanteekenende tegen de zienswijze van zoovele van onze Christelijke tegenstanders. Hoe voorts de vier uitgangspunten van het evangelie van Christus bestaan in de zaken door ons dienaangaande op den voorgrond gesteld, en opgesomd in het vierde der artikelen des geloofs. Voorts hoe door de Heiligen niet alleen in den Bijbel wordt geloofd, maar daarentegen eveneens in het Boek van Mormon, ook hierin een groote afwijking aan den dag leggende met betrekking tot de heerschende meeningen en begrippen om ons heen. En verder wordt in een der artikelen het leerstuk verkondigd van de toevergadering van Israël, de herstelling der Tien Stammen, dat Christus persoonlijk

op aarde zal regeeren, de aarde hare paradijsheerlijkheid terug zal verkrijgen, enz., enz.

Kortom, zooals gezegd, in al die verschillende artikelen worden de godsdienstige leerstukken omlind, zooals gegeven in aloude en in nieuwere openbaring. Het laatste artikel echter schrijft zuiver maatschappelijke plichten voor, en die plichten wel in zoodanige mate als verwacht kan worden van het Evangelie. Waar het evangelie er aanspraak op maakt het hoogste stelsel van wetten te zijn ooit door den Heer aan het menschdom gegeven, de mededeelingen van Godswege gedaan van zoo volmaakten vorm, dat elke plicht jegens Hem — den Heer — en jegens den mensch daarin wordt omlind, daar kan het niet anders of dit meerderwaardige element moet uitkomen in de gedachten die het ontwikkelt, en de maatschappelijke plichten die het voorschrijft. Dit dertiende artikel zou het artikel van het dagelijksch leven kunnen worden genoemd. Hierin wordt verduidelijkt dat het niet alleen voldoende is dat alle zaken welke rechtvaardig en goed zijn geloofd worden als te behooren tot de goede belijdenis van goede menschen, maar dat die dingen eveneens in de praktijk van het dagelijksche leven behooren te worden in toepassing gebracht. In zijne uiteenzetting van de „A r t i k e l e n d e s G e l o o f s” verklaart Apostel Talmage van die practische godsdienst neergelegd in dit dertiende artikel, het volgende: „Hierin verklaren de Heiligen der Laatste Dagen hunne aanvaarding van een practische godsdienst; een godsdienst die bestaan zal niet alleen uit belijdenissen aangaande geestelijke zaken, en uit een geloof met betrekking tot de toestanden van het hiernamaals; uit de leerstelling van de oorspronkelijke zonde en de werkelijkheid van eenen toekomstigen hemel of hel; maar eveneens, en meer in het bijzonder, uit tegenwoordige en alledaagsche plichten, waarin gevoel van eigenwaarde, liefde tot den naaste, en toewijding aan God, de leidende beginselen zijn. Godsdienst zonder moraal, belijdenissen van godsvrucht zonder liefde, kerk-lidmaatschap zonder eene evenredige verantwoordelijkheid met betrekking tot het persoonlijk gedrag in het dagelijksche leven, is slechts klinkend koper en luidende cymbalen; — geluid zonder muziek, de woorden zonder den geest van gebed.”

En, deze opmerking is volkomen juist. Als onze godsdienst enkel en alleen omschrijft welke meening er op na behoort te worden gehouden met betrekking tot de gebeurde zaken van het aloude verleden, of alleen tracht aan te toonen de ware wijze van opvatting der onderscheidene schriftuurplaatsen, en zij gaat niet verder en bepaalt de belijders niet er bij om een leven te leiden in overeenstemming met datgene wat voor goed en eerlijk wordt gehouden, dan is aan die godsdienst alle kracht en zedelijke waarde ontnomen. Wij wenschen hiermede in geen en deele te zeggen dat zulks met andere belijde-

nissen dan de onze het geval zou zijn. In geen enkel opzicht. Elke godsdienst, hoe verwrongen ook, predikt als eerste vereischte, deugd en het betrachten daarvan. Was dit niet zoo dan zou er geen enkel motief bestaan dat er ooit waar ergens in de wereld een godsdienst werd aangetroffen. Mag in vele gevallen het aansporen tot deugd slechts gebaseerd zijn op een vrees voor straf wanneer wordt nagelaten die deugd na te streven, en mogen wij dit een minderwaardig iets noemen, wij dienen niet te vergeten dat wij ook onze kleine kinderen door middel van eenig loon in het vooruitzicht te stellen, voorloopig er toe trachten te brengen ons te gehoorzamen, totdat tijd en wijle daar is dat zij, zonder op dit loon te wachten, het betere ervan kunnen inzien om ouders en opvoeders te eerbiedigen en te gehoorzamen.

Zoo ook handelt de Heer. Is allicht niet bij elkeen het bewustzijn reeds wakker gemaakt dat namelijk de deugd betracht dient te worden om de deugd zelve, en dat in het volbrengen van elke goede daad de belooning zelve verscholen ligt, en moeten tot heden toe nog velen worden beschouwd als kinderen die door eenig loon, of straf in het tegenovergestelde geval, in het vooruitzicht te stellen, er toe moeten worden gebracht om de deugd te gehoorzamen, dat neemt niet weg dat die kinderen langzamerhand opgroeien en eindelijk volwassen menschen worden, gereed en bekwaam om de deugd, als het hoogste resultaat der godsdienst, te beoefenen en in praktijk te brengen, niet meer om het loon te verkrijgen, of om de straf te ontkomen, maar om de zaak zelve, en om het loon dat het bedrijven van goede daden in zich zelve houdt verborgen.

Tot dat stadium van opvoeding nu veronderstelt de Heer dat zij zijn gekomen die zich onder de banier van het volle evangelie hebben geschaard in deze de laatste dagen. Toen de Heer de volheid der herstelling over de aarde deed bekend maken in deze bedeeing, is Hij uitgegaan van de gedachte dat er thans een aantal geesten op de wereld was, in deugd en de beginselen daarvan genoeg geoefend om die deugd zich als het hoogste goed voor te stellen, en die om de zaak zelve te willen beoefenen. Vandaar dan ook dat de betrachtting van de leerstellingen van het Evangelie ten einddoel moet hebben: de deugd te beoefenen in de hoogste instantie. Vandaar dat de voorschriften van datzelfde Evangelie van zoodanigen aard zijn dat de maatschappelijke verhoudingen van de leden, en de plichten onderling in het dagelijksche leven, er geheel door geregeld worden. De Heiligen achten het niet alleen voldoende er een goed en groot geloof op na te houden, maar zooals hun tweede uitgangspunt zegt, dat geloof moet bekeering als natuurlijke vrucht weten voort te brengen. En die bekeering nu staat in onmiddelijk verband met de dingen die ons in het maatschappelijke en dagelijksche leven omringen. Weliswaar kan eveneens worden gezegd dat het mensch-

dom over het algemeen zich heeft te bekeeren van de „valsche leer” zooals ook in een van onze liederen wordt gezegd, maar toch vooral dient bedacht dat voor de Heer het doen van daden in de eerste plaats in aanmerking komt. Daden nu doen wij in verband met de samenleving. Daden worden door ons voortgebracht waar het geldt de kleinigheden van het leven onderling op goede, edele, en Christus waardige wijze, te regelen. Heel het leven bestaat uit een aaneenschakeling van kleinigheden, en elke kleinigheid op zich zelf, hoe gering schijnbaar ook van beteekenis, is een dier daden die door de heiligende invloeden van het Evangelie behooren te worden vervolmaakt.

„Wij”— zoo heeft Joseph Smiih gezegd bij de samenstelling van dat dertiende geloofsartikel, „gelooven eerlijk te moeten zijn, kuisch, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle menschen.” Zedekundig de zin ontledende, komen wij tot het besef dat daar heel wat in steekt. Eerlijk te moeten zijn wil niet alleen zeggen ons op een oneerlijke wijze niets van onze naasten te mogen toeëigenen, in geld en goed, maar het begrip eerlijk is van veel verder strekkende beteekenis. Oneerlijk bijvoorbeeld is eveneens hij die de goede naam van zijnen buurman aaurandt; die kwaad spreekt van anderen, zelfs al is hetgeen wat gezegd word niet geheel bezijden de waarheid. Het feit dat alleen waarheid in kwaadsprekenden zin wordt gezegd neemt niet weg dat kwaadspreken kwaadspreken blijft en een demoraliseerende strekking heeft zoowel op hem of haar die kwaad spreekt, als op hem of haar van wie dat kwaad wordt gesproken. Daarom dan ook is het oneerlijk. Als we geen goed weten te vertellen van iemand dan doen wij het beste om over zoo iemand het zwijgen te bewaren. Alle zaken waarin wij oneerlijk kunnen wezen zijn niet op te sommen; het gemoed, door de inwerking van den Heiligen Geest verscherpt, zal ons steeds juist weten te zeggen wat eerlijk en oneerlijk is. 't Was, over 't geheel genomen, trouwens ook anders niet mogelijk dat een Heilige der Laatste Dagen zijne plichten volkomen zou vervullen wanneer die Heilige Geest niet zorgde voor de noodige voorlichting. Bij de duizende dingen die het maatschappelijk leven onderling voortbrengt, is het totaal ondoenlijk, zelfs voor den Heer, om elk ding door wetten en voorschriften te omlijnen, maar door den Geest van Hem wordt Zijne wet gegrift met duidelijke teekens, in het hart en gemoed van elkeen die zich tot het onderhouden daarvan vrbonden heeft.

In 't kort zou gezegd kunnen worden dat de liefde de vervulling is van heel de wet. De liefde geïnspireerd door den Geest van God brengt al de dingen die in het Oude Verbond door middel van voorschriften waren omlijnd, in den meest volkomenen zin tot het begrip van hen die in het latere verbond den weg van het Evangelie gewillig zich hebben betoond te leven. Al de plichten, al de voor-

schriften in de wet van Mozes het volk verkondigd, worden in oneindig meer volkomenen zin door die geïnspireerde liefde van Gods geest, Zijnen kinderen voorgehouden, En de grondtoon van alles is, „da d e r s d e s w o o r d s” te zijn. De plichten door de liefde ingegeven, om der wille van de liefde in toepassing gebracht, in de kleinigheden van het dagelijksche leven om ons heen. De Heiligen der Laatste Dagen, van dat gevoelen zijnde, schromen niet uitdrukking er aan te geven door op de laatste hunner geloofsartikelen den meesten nadruk te leggen.

ALLES WEL! ALLES WEL!

DOOR SUSA YOUNG GATES.

(AANTEEKENING VAN DE SCHRIJFSTER. -- Toen de Heiligen der Laatste Dagen hun pelgrims-tocht begonnen over de uitgestrekte westelijke vlakten, in 1847, beschreef een hunner poëten hunne moeiten en verlangens in een vers; en dit lied werd gezongen rond hunne kamp-vuren, bij hunne uitspanningen, als de wijze waarop deze droeve stoet zich trachtte te vermaken althans zoo genoemd kan worden, en bij de open graven aan de eenzame Platte-rivier. Nog steeds is het dikwijls een gedeelte van den Sabbat-dienst der Heiligen, en de woorden ervan brengen herinneringen aan de ouden en weerspiegelingen daarvan tot de jongeren. De titel „Alles wel!” drukt hun vastberadenheid uit, en hun volmaakt vertrouwen in de voorzienigheid van God.)

Het was in een der eerste jaren van vijftig. De verhittende adem van de Augustus-zon perste heet op de verschroeide oppervlakte van de nameloos wijde westersche vlakte. De gebakken aarde strekte zich voor een onafzienbare afstand uit, terwijl traag daarhenen kropen de wateren van de Platte-rivier. Niet één sprietje gras rees op van de aardkorst, want zomer en droogte hadden, zonder wroeging, elk teeder blad en spriet begraven.

De lange trein van met rook bezwangerde wagens was langzaam in beweging geweest, reeds lang voor de oostersche zon boven den vlakken horizon was verrezen. Twee bij twee schuifelden ze voort, de wagens waggelende heen en weer onder den stap van de zich lui bewegende ossen. De beesten waren mager en zagen er hol en onooglijk uit, als een gevolg van het spaarzame voedsel en schaarsche water. Maar voort gingen zij; niet een stap vlugger noch langzamer om den slag van de buigzame en langgestaarte zweep welke af en toe de zeelen raakte. „Stop” en „ga” kenden zij, als de prikkelende zweep rechter of linker oor aanraakte, maar „spoed” was voor hun sterke en stevige spieren een onbevattelijk raadsel.

Als de trein langzaam verrees op de golvende kam van een volgenden heuvel, zag het oog van den leider in het heldere verschiep een zwakke belofte van een waterstroom, afgeschaduwed tegen den horizon door een mager „katoenboomenwoud”, op zich zelve weinig meer dan een reep franje in de lijn waar de grijze aarde en de grijze lucht samenkwam. Maar zekerlijk was er water; en uit zijn keel ontworstelde zich een kreet van vreugde, welke zich spoedig van punt tot punt

voort deed trillen, totdat zelfs de allerlaatste wagen het blijde nieuws had ontvangen. En daarna, als de hoop beide, oog en hart, vervulde in den stoffigen trein, zonden de lippen van eene vrouw, met schrille maar wèl aandoende levendigheid, de tonen voort van een lied. En honderd stemmen namen de melodie over, en de golvende muziek vloeyde terug, de laatste arme wagen met zijn twee eenzame inzittenden, bereikende:

„Komt Heil'gen komt, geen werk noch strijd gevreesd,
 Maar uw reis blij volbracht!
 Schijnt ook de tocht wat zwaar, zijt kloek van geest,
 Naar uw kruis krijgt gij kracht.
 't Is beter voor ons, vast berâan,
 Met moed en blijdschap voort te gaan,
 Dan dat de zorg ons harte kwell':
 Alles wel! Alles wel!”

De zwoegende stap van den man achter den laatsten wagen bewoog zich zwakjes op de maat van de gebroken muziek, maar zijn keel was te droog, de sterkte van zijn leden te veel opgebruikt om zijn stem boven zijn hart te doen verheffen. Toch zelfs lichten zijn koortsige oogden met hernieuwde plotselinge hoop toen de knaap aan zijn zijde lustig het refrein medezong:

„Alles wel! Alles wel!”

„Ik geloof waarlijk dat onze oude ossen dien zang kennen, vader, want als hij aangeheven wordt dan schijnen ze hun tragen stap te versnellen om met de andere wagens gelijk te komen.”

De man glimlachte zwakjes als antwoord op het enthousiasme van den knaap, en zei zacht:

„Ja, ja, jongen. Zoo is het, daar ben ik zeker van. Meer dan één arme stervende ziel heeft den geest in het lichaam weten te houden door het koord wat die zang tusschen hen heeft bevestigd. 't Is een goed lied, een goed lied. Maar men moest het heelemaal zingen. Heelemaal zingen.”

Alleen het geluid der drie eerste verzen kwam af en toe tot hen als de wagens een bocht beschreven in de ter nauwernood aangewezen weg.

„Ik houd van het laatste vers nog het meest,” zei de man zwak, als hij er naar streefde stap te houden met den vluggeren voet van den knaap.

„Waarom houdt u zoo veel van dat vers, vadertje? Mij juist doet het schreien. Het brengt mij moeders gelaat weer te voorschijn, en ik zie haar begraven aan de zijde van dien modderigen Missouri-rivier, en het koor hoor ik weer juist dat laatste vers zingen, totdat ik het niet langer uit kan houden. Ik kan het niet.”

De knaap sloeg met zijn zweep in de lucht, onderwijl bezig met zijn ruige mouw de vrij vloeyende tranen af te drogen. De man aan

zijn zijde fluisterde heesch, „'t Maakt geen verschil, Tommy, knaap, denk er niet meer aan. Ik voel dat niet zoo. Maar 't zal jou ook geen pijn meer doen, als ik er wat aan doen kan. Mama was blij dat ze te rusten kon gaan, Tommy, zelfs al is de rivier ver van ons, en verder nog van ons lief Engeland. Maar jongen, somtijds wordt ook vader moe, en dan houd ik er juist van om een toon te hooren van dat lied wat haar zoo lief was; het dringt mij door tot mijn gebeente.”

De zwakke, bevende stem van den invalide begon zijn eigen wijze van het lied, maar de toon was meer opgewekt dan die anders zou geweest zijn, omreden de jonge knaap naast hem die treurde, en ofschoon de eerste drie verzen tamelijk dapper werden uitgezongen, het vierde vers bleef achterwege.

De knaap stemde lustig in met het lied van zijn vader, en tezamen beïnvloedden zij zoodoende zoowel de moede voet van hun dieren, als wel hun eigen zwakkere lichamen, totdat het groene katoenboomenwoud van de kleine stroom aan den horizon door de eerste wagens was bereikt alvorens het lied ten einde was.

Het blijde gezelschap was er geheel en al op bedacht elkander te helpen, en verscheidenen sprongen naar de stroom met koppen en bekers, ijverig om elkander een dronk aan te bieden van het smake-looze, maar dankbaar aanvaarde water, stroomende bij de katoenboomen.

De ossen dronken dorstig en lang; de minuten tot een uur verlen-gende werden doorgebracht om te voldoen aan de grage trek der geduldige wagentrekkers. Mannen wierpen zich neder aan den oever voor een korte rust in de verkoelende schaduw, en vrouwen klommen uit de voertuigen, terwijl de kinderen zich rond de wagens zwermden. Een geduldig, maar vlug onderzoek gaf geene belofte van wilde bessen; en de jagers ontdekten enkele sporen van wilde dieren. De dankbare schaduw en het verfrisschende water waren heerlijke verheugingen in de morgenreis.

„Wanneer bereiken wij de toppen van het Rotsgebergte?” vroeg een bruinoogig, vriendelijk uitziend meisje, voor de honderdste maal dien morgen.

„Wel meisje, wij hebben over die kwestie lang en breed genoeg gesproken,” antwoordde de leider. „Het kan een week wezen, het kan ook twee zijn; dat hangt geheel af van de ossen en van het weer.”

Het meisje keerde zich spoedig af, de vurige drift in haar gelaat langzaam plaats makende voor kalme berusting.

Het groote gezelschap emigranten, want dat waren zij, zag er zeer vermoeid uit, en sommigen waren te ziek om geschikt te zijn de lange en moeizame reis te verdragen. Zij waren vluchtende van de uiterste posten der beschaving naar het onontgonnen Westen, om daar godsdienstige vrijheid te zoeken. De leider van het gezelschap zag de teleurstelling in het gelaat van het meisje welke ondervraagd

had, even als hij den groeienden geest van ontmoediging bemerkte in zijn slechts half-gevoed gezelschap. Maar hij was een geboren leider, en hij kende het eene zekere en onschuldige middel voor zijne zieken:

„Maggie,” zoo noemde hij het meisje, „wij zullen een danspartijtje organiseeren van avond, want wij zullen kampeeren aan een betere stroom dan deze is, en daar is gras, genoeg om gebruikt te worden als een tapijt om er op te dansen. Want wij zullen de Zoetwaterkreek van avond nog bereiken. Zoo dat, miss Maggie, maak je maar klaar om de eerste quadrille te dansen. Met wie zal het wezen? Met Dan Tucker?”

Het meisje wierp een gelukkigen glimlach op een jongen man naast haar, die de grap op zijne ossen overbracht, met steeds een oog in haar richting, en zij antwoordde vroolijk:

„Waarlijk, en U kunt mij hebben voor Uw eerste partner, Elder Snow;” zoo zeggende sloeg ze een vroolijken, blik op den leider en danste weg naar een troep meisjes den weg afkomende, om haar het goede nieuws van den avond te vertellen.

De jongen de achterste wagen drijvende, kwam daarna naar voren, met dankbaar en gelukkige oogen de blik gevestigd op den tra-gen stroom, welke zijn modderige wateren dreef tusschen de boomen van het katoenwoud.

„Hier Tommy”, zei Maggie, zich tot hem haastende met een beker, „hier is een dronk water voor je vader; het is nat, maar dat is ook alles wat er zoowat van te zeggen valt.”

De man dronk veel en begeerig. De warme vloeistof verkoelde noch laafde de koortsige dorst.

„Vadertje,” riep de knaap van den wagen, „ik breng U de groote deken, en U moet een poosje gaan liggen, om wat uit te rusten, terwijl ik in de behoeften der ossen zal voorzien.”

De zieke man strekte zich dankbaar uit onder het geïmproviseerde bed en legde zijne brandende ledematen neer in de schaarsche schaduw der boomen. Geene klachten had hij te uiten, hij was vervuld met groote dankbaarheid en onbezongen lof en prijs, dat de Voorzienigheid hem schaduw en lufenis had gegeven in de verhitte woestijn.

Rond hem golfde het geluid der klanken van den raad van het kamp; en terzelfder tijd, op het woord van den leider, verzamelden deze reizigers snel hunne verspreide krachten, en zich zoo spoedig als 't maar kon voortbewegende in een geregelden marsch, verspreidden zij zich opnieuw op de droge en brandende vlakte.

(Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

IETS OVER HET OUDE TESTAMENT.

Onder onze Standaardwerken, dat wil zeggen, de boeken waaraan de Heiligen der Laatste Dagen, in zake leerstukken, eene gezaghebbende waarde toekennen, bekleedt de Bijbel de eerste plaats. Niet omdat de Bijbel geacht wordt meer waarde en waarheid te bevatten dan de andere boeken waarin wij gelooven, namelijk het Boek van Mormon, de Paarl van Groote Waarde, en de Leer en Verbonden, maar wel omdat de Bijbel beschouwd wordt als een boek wat meer algemeen als bindend geleide door de kerken wordt aanvaard. Toen Joseph Smith de Artikelen des Geloofs schreef, heeft hij dan ook in de eerste plaats gezegd, „Wij gelooven in den Bijbel als het woord van God” al zag hij zich ook genoodzaakt daarbij een voorwaardelijke bepaling te maken, strekkende om te doen uitkomen dat de verschillende vertalingen die van de oorspronkelijke geschriften zijn gemaakt, niet altijd den toets der critiek konden doorstaan.

Om onzen lezers eenig begrip te geven van de wijze waarop de boeken van het Oude Testament zijn samengesteld en gerangschikt, geven wij in een paar artikelen hier weer wat wij vonden in de Hollandsche Concordantie, onder den titel van „Korte inhoud van de Boeken des Ouden Testaments.”

VERDEELINGEN VAN HET OUDE TESTAMENT. De Hebreëen verdeelden hunne heilige boeken in drie deelen:

1. „DE WET” (Torah), bevattende de vijf boeken van Mozes.
2. „DE PROFETEN” (Nebiim), bevattende de boeken van Jozua, der Richteren, 1 en 2 Samuel, 1 en 2 Koningen, Jesaja, Jeremia, Ezechiël en de twaalf kleinere Profeten.
3. „DE SCHRIFTEN” (Kethubim). Onder dit hoofd werden geplaatst:
 - (1) De Psalmen, Spreuken, Job.
 - (2) Het Hooglied, Ruth, de Klaagliederen, Prediker, Esther.
 - (3) Daniël, Ezra, Nehemia, 1 en 2 Kronieken.

1. DE WET. Het „Boek der Wet” wordt in Deut. XXXI : 24, 36; Joz. 1 : 8; VIII : 34; XXIV : 26 genoemd. Het eigenaardig karakter van elk der vijf deelen geeft aan, dat het de bedoeling des schrijvers was om ze afzonderlijk te houden, en daarom werd aan ieder deel een bijzondere naam gegeven. De Hebreëen gebruikten hiervoor het voornaamste woord in elk eerste vers. In de Septuaginta worden zij aangeduid door titels welke den inhoud aangeven; deze zijn nog in de Christelijke Kerk in gebruik, b. v. Genesis, Exodus, enz.

2. DE PROFETEN. Deze algemeene benaming werd aan deze een-en-twintig boeken gegeven, omdat zij door Profeten geschreven werden, die, als de leeraars van het volk, van zelf ook de geschiedschrijvers werden: b. v. Samuel, Nathan, Gad, Iddo, Jesaja, Jeremia, enz. Wij lezen somtijds van hen, dat zij in gezelschappen bij elkander woonden. Zij schijnen zich met letterkunde, muziek en het dichten van Psalmen enz. bezig gehouden te hebben; en hunne geschriften, zoowel de stichtelijke als de geschiedkundige, werden als min of meer profetisch (hetgeen zoowel leerend als voorspellend beteekent, verg. Handelingen XIII : 1 en 1 Cor. XIII : 2, 8) beschouwd. Zij werden verdeeld in PRIORES (Jozua, Richteren, 1 en 2 Samuel, 1 en 2 Koningen) en POSTERIORES; deze laatste werden weder verdeeld in Majores en Minores. Tot de Majores werden gerekend de geschriften van Jesaja, Jeremia en Ezechiël, omdat zij grooter omvang en hooger profetische waarde hadden; Minores heetten de twaalf overige profetische boeken. Het boek Daniël werd uitgesloten, gedeeltelijk omdat de schrijver geene profetische bediening onder „het volk” had uitgeoefend, gedeeltelijk omdat het zoo laat in den Heiligen Kanon werd opgenomen; en ook, in latere jaren, omdat het door de Christenen tegen de Joden werd aangehaald.

3. DE SCHRIFTEN bevatten de overige boeken van den Hebreusch-Kanon. De eerste groep (1) bestond uit de stichtelijke boeken die bij den dienst in de synagogen gebruikt werden (de Psalmen en Spreuken, wekelijks, Job op de meeste groote vastendagen); uit de tweede (2), de „vijf rollen” genaamd, werden voor het grootste gedeelte de „Lessen” genomen, die op bijzondere feestdagen, werden voorgelezen; de derde (3) was een soort aanhangsel, waarin die kanonieke boeken geplaatst werden, welke niet tot „de Profeten” werden gerekend.

VERDEELINGEN DER BOEKEN. De aanhalingen uit het Oude Testament, welke in het Nieuwe voorkomen, noemen alleen het boek (Hand. II : 16) waaruit zij genomen zijn (behalve met de Psalmen, Hand. XIII : 33, 35). Zij zijn grootendeels uit de boeken, die elken Sabbat in de Synagoge gelezen werden, en men vindt sporen van eene verdeling in paragrafen (Luk. IV : 17; Hand. XIII : 15, 33, 35; XV : 21; 2 Cor. III : 14.)

De Talmud verdeelde „de Wet” in vier-en-vijftig onderdeelen, één voor elken Sabbat van het jaar (rekenende op de ingevoegde maand ve-adar). Deze werden Parshioth genaamd, die weder in kleinere Parshioth werden verdeeld, welke het afgepaste gedeelte van de Les uitmaakten, dat door elken lezer in het bijzonder werd genomen. Deze werden onder twee hoofden gebracht, nl. de „Opene” (P e t u c h o t), welke aanduiden dat er een ander onderwerp werd begonnen, evenals de tegenwoordige paragraaf, en in de handschriften met een nieuwen

regel aanvingen; en de „Geslotene” (Satumoth), overeenkomende met kleinere afdeelingen, zooals zinsneden, alleen aangeduid door een open plaats in den regel. Opdat deze laatste door den lezer opgemerkt zouden worden, schreef men nog de letters „P” of „S” op den kant van den regel.

„De Profeten” waren ook weder verdeeld in Sabbath-lessen, maar niet met gelijke nauwkeurigheid of gezag. Deze onderdeelen werden Haptharoth („sluitingen”) genaamd, omdat zij onmiddellijk vóór het einde van den dienst gelezen werden. Deze werden in de negende eeuw n. C. door de Masoreten in verzen (Pesukum) verdeeld, en aan het einde van elk dezer werd in de Hebreeuwsche handschriften een dubbele punt (:), geplaatst. In de dertiende eeuw, werd eene meer systematische verdeeling in Capitula of Hoofdstukken, aan Stephen Langton of Hugo van St. Cher toegeschreven, algemeen in de Latijnsche Vulgata aangenomen om de verwijzingen naar den tekst gemakkelijker te maken. In de zestiende eeuw werd de Masoretische verdeeling in verzen met deze verdeeling in hoofdstukken vereenigd, en ging ook over in de Nederlandsche vertaling.

In het Oude Testament, dat wij bezitten, zijn de boeken op doelmatige wijze gerangschikt naar hunnen inhoud, n.l.:

1. DE VIJF BOEKEN VAN MOZES (of Pentateuch).
2. DE GESCHIEDKUNDIGE BOEKEN (van Jozua tot en met Esther).
3. DE DICHTERLIJKE OF STICHTERLIJKE BOEKEN (van Job tot en met het Hooglied).
4. DE PROFETISCHE BOEKEN (van Jesaja tot en met Maleachi).

1. DE PENTATEUCH, of vijfdeelig-boek, wordt volgens de Joodsche, zoowel als de Heidensche overlevering, aan Mozes toegeschreven, ook in andere deelen van het Oude Testament en ook door den Heer en zijne Apostelen (Matth. XIX : 8; Joh. VII : 19; Hand. III : 22) als zoodanig aangehaald.

Overal waar het in de geschiedenis des Ouden Testaments wordt vermeld, is er sprake van als van één boek, en als van een oorspronkelijk boek van Mozes, onder de volgende benamingen: „de Wet van Mozes” (Ezra VII : 6); „het Boek der Wet van Mozes” (Neh. VIII : 2); „het Boek van Mozes” (Ezra VI : 18); „het Wetboek des Heeren, door de hand van Mozes” (2 Kron. XXXIV : 14); „het Boek des Verbonds” (2 Kron. XXXIV : 30); „het Wetboek des Heeren” (2 Kron. XVII : 9). Deze benaming wordt gebezigd van de dagen van Jozafat (915 v. C.) af, tot in den tijd van Jezus, den zoon van Sirach (ongeveer 250—200 v. C.). Er kan weinig twijfel bestaan of het aldus genoemde boek moet inderdaad hetzelfde zijn als onze Pentateuch, en geen ander dan het door Mozes aan de zijde der ark geplaatste „Boek der Wet” (Deut. XXXI : 26).

DE SCHEPPING. Het Mozaïsche verhaal der schepping is niet in

tegenspraak met de geologie. Wat de vorming van den aardbol betreft, dit wordt slechts in algemeene termen vastgesteld: „In den heginne schiep God den hemel en de aarde.” In het geheele eerste hoofdstuk van Genesis moet men nauwkeurig letten op het onderscheid tusschen de woorden „schiep” en „maakte.” De zesdaagsche arbeid heeft geheel en al betrekking op de werking Gods op de oppervlakte der aarde, en de voorwerpen, die van daar uit gezien worden, bij den aanvang van het tegenwoordige tijdperk der menschheid; aldus:

- 1 Eene verandering van de duisternis in het licht.
2. de scheiding der wateren boven de aarde en onder op de aarde, door tusschenvoeging van een uitspannel.
3. Eene verdere verdeeling van de wateren beneden, in zee en land, gevolgd door den wasdom van het plantaardige leven.
4. Verschijning van de zon, de maan en de sterren, zichtbaar van af de oppervlakte der aarde.
5. Voortbrenging van levende schepselen uit het water en in de lucht.
6. Voortbrenging van dieren en van den mensch, uit de stoffelijke aarde.

De korte beschrijving van de Schepping in het vierde Gebod (Exod. XX) heeft slechts, in algemeene bewoordingen, betrekking op het door Goddelijke macht in aanzijn roepen van zichtbare verschijnselen boven de oppervlakte der aarde; maar nergens wordt eene toespeling gemaakt op de wijze, waarop hetgeen zich onder de aardkorst bevindt, werd gevormd.

ECHTHEID VAN DE BOEKEN VAN MOZES. Ofschoon er brokstukken bestaan, welke op nog hooger en ouderdom aanspraak maken, wordt GENESIS toch voor het oudste bestaande boek erkend. Het moet echter beschouwd worden in verband met de vier daaropvolgende boeken, waarvan het een wezenlijk deel uitmaakt, en in vereeniging met welke het de stichting beschrijft van eene Godsregeering, gegrond op het denkbeeld eener enkele familie. Ofschoon de schrijver gedeelten van oudere verhalen ingelascht schijnt te hebben in het boek, zooals wij het nu bezitten b.v. de geschiedenis van Lamech en zijne twee vrouwen; een tweede verhaal van de Schepping, Hoofdstuk II; het gevecht van de vijf koningen tegen de vier in de valleij van Siddim; de ontmoeting van Abraham en Melchizédek, enz.), waarom sommigen gemeend hebben, dat het oorspronkelijk verhaal op verschillende tijden door drie of meer opeenvolgende samenstellers uitgebreid is geworden, gelooft men toch dat het boek, in zijn tegenwoordigen toestand, in hoofdzaak van Mozes is, en het slechts met eenige weinige toevoegsels verrijkt is in den tijd der Koningen. Eenige schriftverklaarders beweren, dat twee geheel onderscheiden verhalen te zamen geweven zijn: het eene, het oudste, waarin de Godheid steeds aangeduid wordt door de algemeene benaming Elohim (God), terwijl Zij in het andere met den meer mystieken naam van Jehova (de HEERE) wordt genoemd — de

eerste naam eene algemeene Goddelijke werking in de stoffelijke wereld voorstellende; de laatste eene bovennatuurlijke, overheerschende macht, welke alles in het aanzijn roept en bestuurt, en daarvoor aanbidding eischt. Deze twee deelen worden het Elohistische en het Jehovistische genoemd; het eerste zou den natuurlijken, het laatste den geopenbaarden godsdienst leeren. Er is echter in den geheelen Pentateuch eene eenheid, welke inderdaad gevoegelijk slechts aan één schrijver kan toegeschreven worden.

In het Boek EXODUS hebben sommige beoordeelaars ook het bestaan van twee onderscheiden ineengesmolten dokumenten (een Elohistisch en een Jehovistisch) meenen te ontdekken; maar zij vinden het veel moeilijker ze nauwkeurig af te scheiden. Het geheele boek draagt duidelijk een Egyptisch karakter, zooals uit hedendaagsche onderzoekingen is gebleken. In de taal is eene ruime inmenging van Egyptische woorden aan te duiden; de Tien Plagen, in drie groepen verdeeld, zijn gericht tegen de hoofdgodheden van het oude Egypte, n.l. het water, de hemellichamen en de aarde; evenzoo in het Tweede Gebod; de voorschriften der Mozaïsche Wet zijn op het Egyptische leven gegrond; de geheele instelling van godsdienstige plechtigheden werkt den Egyptischen godendienst tegen (b. v. het offeren van heilige dieren), en vooronderstelt het wonen in een legerkamp en in eene woestijn als den gewonen stand van zaken; terwijl woorden, welke op zulk een leven eigenaardige betrekking hebben, altijd voor den eeredienst gebezigd blijven. De plaats, waar aanbeden wordt, heet b. v. altijd „de Tabernakel”, d. w. z. de tent; de verbanning is het „uitwerpen buiten het leger”; de zondebok draagt de zonden van het volk in de „woestijn”; de sabbat wordt eene rust na den arbeid der „dienstbaarheid”; en de eigenaardige plechtigheden bij het Paaschfeest, zooals de staande houding, de „haast” blijven hare beteekenis behouden als herinneringen aan eene haastige vlucht; en de tegenwoordigheid Gods op den berg Sinaï wordt herdacht door Salomo's oprichting van een kunstmatigen berg te Jeruzalem, op welken eene plaats is aangewezen voor de zinnebeeldige tegenwoordigheid van den „Allerhoogste”, en in het traliewerk aan den voet van den berg Moria vindt men de omheining terug, welke Mozes om den berg Sinaï maakte. Men ziet dus, dat er krachtige innerlijke bewijsgronden zijn voor de echtheid van het boek. Het is echter twijfelachtig of wij een tijdperk van 215 of van 430 jaar moeten rekenen voor het verblijf der Israëlieten in Egypte, daar de schriftuurplaatsen die er op doelen, tweeledig uitgelegd kunnen worden; uit de getalsterkte van het volk ten tijde van den uittocht, zou men voor het langste tijdperk moeten beslissen; terwijl het bericht dat het vierde geslacht na den intocht uit Egypte toog, meer voor het kortste tijdperk pleit.

In LEVITICUS en NUMERI is men er niet in geslaagd twee onder-

scheidene Elohistische en Jehovistische deelen vast te stellen; algemeen neemt men aan, dat er in hoofdzaak slechts één verhaal is, ofschoon er misschien eenige kleinere bijvoegsels in voorkomen.

Het schijnbare verschil in stijl (eerst verhalend en daarna vermanend) in het boek DEUTERONOMIUM, zoowel als zekere schijnbare strijdigheden tusschen dit en de voorgaande boeken, heeft sommigen doen twifelen of Mozes er werkelijk de schrijver van was; enkelen schrijven het aan Jeremia toe, anderen aan een Jood die tijdens Manasse in Egypte woonde. De meerderheid echter der schriftbeoordeelaars houdt zich vast aan de oude leer, dat het boek door Mozes in zijn ouderdom geschreven werd, daar de schrijver klaarblijkelijk het oog heeft op den naderenden intocht der Israëlieten in het beloofde land. De strijdigheden zijn niet onverzoenbaar, en de voorschriften, welke op een geregelden regeeringsvorm, zelfs op een koninkrijk en op eene blijvende nederzetting in steden doelen, kunnen zeer goed voor de toekomst gegeven zijn. Aan den anderen kant bestaan er vele punten van overeenkomst tusschen Deuteronomium en de overige boeken van den Pentateuch (b.v. het gebruik van bijzondere Hebreeuwsche woorden en taalkundige vormen, de veelvuldige toespelingen op de dienstbaarheid der Joden in Egypte, op Egyptische wetten en gewoonten enz.), welke krachtig getuigen ten gunste van de meening, dat dit boek het werk van denzelfden schrijver is; waarbij nog gevoegd moet worden de rechtstreeksche getuigenis van den schrijver zelf in het boek, en de vele aanhalingen uit Deuteronomium als „de Wet van Mozes” in het Nieuwe Testament. Over het geheel genomen. pleiten verreweg de meeste getuigenissen voor de leer, dat de geheele Pentateuch (eenige minder belangrijke zinsneden daargelaten) van de hand van Mozes is.

(Wordt vervolgd.)

ONTSLAG EN BENOEMING.

Van zijne zending alhier is op 3 Augustus j.l., eervol ontslagen: Ouderling Joseph Fiet, president van de Rotterdamsche conferentie; en tevens op 14 Augustus: Ouderling Henry W. Hansen, president van de Amsterdamsche conferentie, Nico Teerlink zendeling in de vertakking Dordrecht, en Anthon Bosch, leider van de vertakking Leeuwarden van de Groninger conferentie.

Pres. Fiet kwam te Rotterdam aan op 1 Juli 1912, en werd aangesteld om te werken in de vertakking te Dordrecht. Van Dordrecht werd hij op 15 Januari 1913 verplaatst naar Groningen, alwaar hij bleef tot 1 October van 't zelfde jaar, als wanneer hij verplaatst werd naar Utrecht om de leiding der gemeente aldaar op zich te nemen. Op 2 Maart 1914 werd hij verplaatst naar Rotterdam om daar op te treden als Conferentie-president. Deze roeping bleef hij vervullen tot den datum van zijn ontslag.

President Hansen kwam aan op 10 Februari 1912, en werd gezonden naar de gemeente te Delft in de Rotterdamsche conferentie. Na aldaar gewerkt te hebben tot 9 Augustus werd hij overgeplaatst naar Amsterdam, om te werken in afdeeling II aldaar, om op 25 October van 't zelfde jaar over te gaan naar afdeeling I. Nogmaals werd hij in dezelfde conferentie overgeplaatst, thans naar den Helder, om eindelijk op 2 Januari van dit jaar voor goed zijn zetel te nemen in Amsterdam als conferentie-president.

Ouderling Teerlink kwam aan op 30 Januari 1913, en werkte tot 10 Juli van 't zelfde jaar te Rotterdam, als wanneer hij werd overgeplaatst naar Leeuwarden. Te Leeuwarden bleef hij tot 1 November en werd toen gezonden naar Arnhem. Van Arnhem verplaatste men hem nogmaals naar de Rotterdamsche conferentie, alwaar hij achtereenvolgens nog arbeidde in Schiedam en Dordrecht.

Ouderling Bosch kwam aan op 8 April 1913, als wanner hij geplaatst werd in de Rotterdamsche conferentie. Achtereenvolgens werkte hij daar in de plaats Rotterdam zelve, en in de vertakking den Haag, waarna hij op 15 October 1913 overgeplaatst werd naar de Groninger conferentie. Hier arbeidde hij in de plaatsen Delfzijl, en laatstelijk te Leeuwarden.

Om President Fiet op te volgen als leider van de conferentie te Rotterdam, is aangesteld Ouderling William R. Parker, die tot dat einde van uit den Haag naar de hoofdplaats der conferentie is overgeplaatst.

Ter vervanging van Pres. Hansen is aangesteld Ouderling Chas. S. Clark, tot dusver president der Rotterdamsche gemeente, welke voor dat doel eveneens is verplaatst naar de Amsterdamsche conferentie. Beide deze verplaatsingen en aanstellingen ingaande op 14 Augustus.

VERPLAATST.

Bovendien zijn nog met ingang van 13 Augustus verplaatst de navolgende Ouderlingen:

Walter B. Hanks op 1 Augustus van Arnhem naar de Rotterdamsche, en daarna op 14 Augustus van de Rotterdamsche naar de Groninger conferentie.

Archibald Freebairn Jr. van de Amsterdamsche naar de Rotterdamsche, James N. Lamph van de Rotterdamsche naar de Groninger, Bakke Postma van de Groninger naar de Rotterdamsche, Jesse V. Parker van de Arnheemsche naar de Amsterdamsche, E. Milton Christensen eveneens van de Arnheemsche naar de Amsterdamsche, Marshall H. Flake van de Amsterdamsche naar de Rotterdamsche, Lyles W. Larkin van de Arnheemsche naar de Rotterdamsche, en Wm. M. Richardson van de Groninger naar de Rotterdamsche conferentie.

VAN OUDERLING THORNOCK.

Om U allen mijn waarde broeders en zusters en vrienden, te doen weten hoe het mij gaat, achte ik het best een klein briefje te schrijven voor De Ster.

Na goed te zijn thuis gekomen trof ik al mijne geliefden in den besten welstand aan, verheugd natuurlijk dat men mij terug zag.

Ik kan U allen verzekeren dat er in mijne gevoelens met betrekking tot het evangelie, en de liefde en waardeering die ik U toedraag, niet de minste verandering is gekomen. Dikwijls nog denk ik terug aan de aangename dagen in Uw aller midden gesleten. Ik hoop om steeds voorwaarts te gaan en mijne plichten getrouw te vervullen. Gisteren, den 12den Juli had ik het voorrecht mijn zuster te doopen, juist op haar en mijn eigen verjaardag. Dat was een hoogst aangename ondervinding.

Dat de Heere U allen moge zegenen is de wensch en bede van Uw broeder in het Evangelie.

Bloomington, Idaho, U. S. A.

HENRY A. THORNOCK.

RECTIFICATIE.

In No. 15 van ons tijdschrift, uitgave 1 Augustus, komt voor een overlijdensbericht van eene zuster Ruytenhek. Deze naam is abusieflijk verkeerd gespeld. Dit moet niet zijn Ruytenhek, maar Buytenhek. Dit is echter in dat bericht niet de eenige fout. Door verkeerde opgave gaven wij eveneens foutieve datums, wat wij hierbij wenschen te verbeteren. Zuster Buytenhek werd in plaats van op 6 September 1906 door Ouderling Jacob H. Lybbert, op 5 September 1906 gedoopt door Ouderling Harm Bell, en den volgenden dag, alzoo 6 September, bevestigd door Onderling Lybbert.

INHOUD.

Het praktische der Gods-	ment	Blz. 265
dienst van het Evan-	Ontslag en benoeming . . .	270
gelie.	Verplaatst.	„ 271
Blz. 257	Van ouderling Thornock . .	„ 172
Alles wel! Alles wel! . .	Rectificatie	„ 172
„ 261		
Iets over het oude Testa-		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7b Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.